

S Koširjem sta že kovala neke načrte za bodoče volitve. Spoznaval je, da je tudi preprost Slovenec, sicer neuk, sposoben za življenje, kakoršno imajo njegovi sosedi Lahi, spoznal je, da je tudi preprost človek z nami iste krvi, naš brat prav tako, kakor izobraženec. In da povemo resnico, te človekoljubnosti se je največ naučil od Slavice. Kako da mu ne bi potem srce vzplamtelo za tako

bitje, ki tako sodi, tako ljubi rojaka, dasi tudi trpina in siromaka! — Prava ljubezen se ne dá deliti.

Otresel se je Vinko vseh onih predsodkov, ki hočejo delati kakor neki zid med izobraženci in neizobraženci, med jednim in drugim narodom, otrese se je tega, in nikakor mu ni bilo žal, da se ga nekdanji znanci in prijatelji v mestu ogibljejo in ga celo prezirajo.

Pogled na Kamnik z severo-vzhodne strani.
(Po fotografiji.)

Glej najprej vsak sam za-se, da bode na pravi poti.

Nekaj dnij pozneje se je napravil Vinko k Marinijevim na glavno vojevanje. Oče je bil vesel, videč, da misli sin zopet kreniti na oni pot, kakor mu ga je zarisal.

»Saj sem te že napovedal, Vinko. Včeraj sem bil tam in ravno kar sem te mislil opozoriti, da sem obljubil tvoj obisk.«

»Tudi prav!« reče sin in odide. Stari je gledal čudeč se in vesel za njim. Vinko se je hotel oprostiti prisiljene zveze in Mariniju povedati v obraz, da ne bode nič z njegovo kupčijo. Njegov namenjeni tast je bil — to je Vinko dobro vedel — že došel na boben zaradi ponesrečenih borznih iger in pa razsipnega življenja. Skrivali so to neprijetnost seveda, nikdo ne vidi rad, da ga vržejo na cesto. Na tihoma so že